

IDENŲ ŠEIMOS
Paslaptyje

Svajonų
ROMANAI

ANDREA LAURENCE

Idenai.
Provokuojantis
pasiūlymas

Knygute.lt

Andrea Laurence

**IDENAI.
PROVOKUOJANTIS
PASIŪLYMAS**

Keturių knygų serija
"Idenų šeimos paslaptys"
Pirma knyga

Versta iš Andrea Laurence, Undeniable Demands
2013

© Andrea Laurence, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2016

© Ana Gorbatova, knygos dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0111-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

PIRMAS SKYRIUS

Veidas nepakentė sniego. Visą gyvenimą. Naujojoje Anglijoje gimęs ir užaugęs vyras turėtų jaustis kitaip arba bent apsigyventi kitur, bet jis liko. Kiekvieną lapkritį, kai iškrisdavo pirmos snaigės, jo siela tarsi susitraukdavo iki pat pavasario. Štai kodėl savaitę prieš Kalėdas jis užsisakė kelionę į Jamaiką. Kaip visada pas ldenus ketino grįžti šventėms, bet neramus įsėsėrės Džulianos skambutis sujaukė planus.

Jis nenoromis liepė padėjėjai atšaukti kelionę, bet, jei viskas susiklostys gerai, gal nukels ją po Kalėdų. Naujuosius metus sutiktų paplūdimyje gerdamas ką nors putojančio, giliai užkasęs ramybės neduodančius išgyvenimus.

Keista mintis.

Visureigio klasės BMW riedėjo dviejų juostų keliu į „ldeņų sodo“ Kalėdų egļučių ūkį. Veidui labiau patiko vairuoti rodsterį, bet žiemą Konektikute jam ne vieta, todėl paliko tą automobilį Manhatane. Šis visureigis turėjo žieminės padangas, grandines bagažinėje ir buvo aukštas, todėl neužkabintų ledo sąnašų prastai nuvalytuose keliuose.

Pastebėjęs didelį raudoną obuolio pavidalo

ženkla, žymintį posūkį į globėjų Kalėdų eglučių ūkį, Veidas iš palengvėjimo atsiduso. Tik tada suvokė, kad kurį laiką nekvėpavo. Grįžęs namo jis visada pasijusdavo geriau, net jei aplinkybės būdavo ne itin malonios.

Šis ūkis – vieninteliai jo turėti namai. Niekur kitur jis nesijautė taip gerai. Jam neliko šiltų prisiminimų apie gyvenimą su močiutės seserimi ir apie pirmus gyvenimo metus, praleistus su mama. Bet „Idenų sodas“ pateisino pavadinimą. Ypač visų apleistam berniukui, iš kurio galėjo išaugti ne milijonierius nekilnojamojo turto prekeivis, o nusikaltėlis.

Idenai pakeitė viską. Ir jam, ir kitiems čia įsikūrusiems vaikams. Šiai porai jis dėkingas už gyvenimą. Jie neabejotinai yra jo tėvai. Veidas nepažinojo savo tėvo, o mamą nuo tada, kai ji, mažylį, paliko pas močiutės seserį, matė tik kartą. Pagalvojus apie namus ir šeimą prieš akis iškildavo šis ūkis ir Idenų sukurta šeima.

Jie patys susilaukė tik vieno vaiko, dukters Džulianos. Kurį laiką atrodė, kad svajonės apie namie šurmuliuojančius vaikus, kurie padėtų ūkyje ir vieną dieną perimtų šeimos verslą, žlugo. Bet jie seną daržinę pavertė bendrabučiu, tinkamu padaužoms berniukams, ir pradėjo globoti vaikus.

Veidas buvo pirmas. Kai jis tada atvažiavo, Džuliana į kaseles supintais plaukais valkiojo paskui save mėgstamiausią lėlę. Veidas pakeitė ne vienus globėjus, bet tąkart viskas susiklostė kitaip. Jis nesijautė kaip našta. Ar būdas gauti iš valstybės išmoką. Jis tapo Idenų sūnumi.

Štai kodėl jį apėmė apmaudas, kad čia vieši dėl tokios priežasties. Nuvilti tėvus – didžiausia nuodėmė. Dar didesnė už tą, kurią padarė prieš penkiolika metų ir dėl kurios įsipainiojo į šitą reikalą.

Veidas įsuko visureigi į įvažiuojamąjį kelią, pralėkė pro stovėjimo aikštelę ir nuriedėjo siauru keliuku už jų XVIII amžiaus pabaigos namo iki vietos, kurioje šeimos nariai laikė automobilius. Buvo penktadienis, beveik vidurdienis, bet aikštelėje stovėjo mažiausiai dešimt klientų automobilių. Gruodžio 21-oji, iki Kalėdų vos kelios dienos. Mama Molė greičiausiai sukasi dovanų krautuvėje, siūlo žmonėms cukrinių sausainių, sidro ir karšto šokolado, kol Kenas arba kuris nors darbuotojas tempia ir pakuoja išsirinktą eglutę.

Veidą apėmė pažįstamas noras tvarkyti eglutes ir nešti jas iki pirkėjų automobilių. Jis tai darė visą paauglystę ir per kiekvienas Kalėdų

atostogas, kol studijavo Jeilyje. Įprotis šokti prie darbo grįžo savaime. Bet yra svarbesnių dalykų. Būtina sutvarkyti reikalą, atvedusį jį čia ir sutrukdžiusį voliotis šiltuose Jamaikos paplūdimiuose.

Džulianos skambučio jis nesitikėjo. Vaikai nebuvo pratę skambinti vieni kitiems arba tėvams ir jų lankyti. Visi buvo užsiėmę, panirę į sėkmingą veiklą, kaip Idenai ir svajojo. Tačiau toji sėkmė priversdavo pamiršti kitų žmonių svarbą jų gyvenime.

Džuliana nustebo, kai beveik neperspėjusi pasirodė ūkyje per Padėkos dieną. Jų tėvas Kenas sveiko po infarkto. Tėvai neskambino vaikams, nes nenorėjo, kad šie nerimautų dėl didelių gydymo išlaidų.

Veidas, Hitas, Ksanderis, Brodis – bet kuris iš globotinių galėjo išrašyti čekį ir pasirūpinti, bet Kenas ir Molė tvirtino, kad viskas gerai. Deja, jiems teko parduoti kelis sklypus, kurie netiko eglutėms auginti. Jie nesuprato, kodėl vaikai taip susikrimto. O šie, žinoma, negalėjo tėvams atskleisti tiesos. Ta paslaptis turi likti palaidota praeityje. Veidas atskubėjo tuo pasirūpinti.

Jei pasiseks, keturračiu nuvažiuos į sklypą, išpirks iš naujojo savininko žemę ir grįš Molei

nepradėjus svarstyti, ką jis sugalvojo. Veidas neketino nuslėpti šio sandorio nuo tėvų, bet geriau, kad jie nesijaudintų.

Kaip ir tikėjosi, name buvo tuščia. Ant nutrinto virtuvės stalo jis paliko raštelį, apsivilko storą striukę, apsiavė batus ir išėjo pasiimti keturračio. Galėjo vairuoti ir savo visureigį, bet varžėsi atvažiuoti brangiu automobiliu ir pamojuoti pinigais.

Kai Džuliana pranešė naujieną, ūkyje apsilankė ir Hitas, ir Brodis. Pasiknaisioję juodu išsiaiškino, kad asmuo, įsigijęs patį mažiausią žemės sklypą, jau gyveno ten kažkokiame kemperyje. Tokia žinia Veidui atrodė daug žadanti. Galbūt tam asmeniui pinigų reikia labiau nei žemės. Bet pamanęs, jog kažkoks turtuolis verčia ją parduoti, žmogus gali nesutikti. Arba padidinti kainą.

Veidas pasuko keturračių duobėtu keliuku per ūkio vidurį. Pardavus trisdešimt keturis hektarus Idenams liko dar aštuoniasdešimt. Beveik visas plotas užsodintas balzaminiais ir dervin-gaisiais kėniais. Šiaurrytinė sklypo dalis kalvota ir uolėta. Ten medžiai niekaip neprigydavo, todėl jis suprato, kodėl Kenas tą dalį pardavė. Tačiau apgailestavo dėl tokio tėvo sprendimo.

Kai jis pasuko už kampo ir prisiartino prie

Idenų nuosavybės ribos, buvo šiek tiek po pusės trijų. Dangus buvo giedras, saulė krito ant sniego, kuris jį akino net per akinius nuo saulės. Veidas sulėtino žingsnį ir išsitraukė Brodžio parsiųstą naują matininkų žemėlapij. Trisdešimt keturi tėvų parduoti hektarai padalyti į du didesnius sklypus ir vieną mažą. Sulygino žemėlapij su GPS programėle telefone – už priešaky kalvelės plyti mažiausias keturių hektarų sklypas. Tikrai būtent jo ir ieško.

Veidas sulankstė žemėlapij ir apsidairė ieškodamas pažįstamų objektų. Tyčia pasirinko tokią vietą, kurią įsimintų. Šalia augo kreivas klevas, pūpsėjo milžinišką vėžlį primenantis akmuo. Jis nužvelgė apylinkes, bet atrodė, kad visi medžiai kreivi, o akmenis uždengęs trisdešimtys centimetrų sniego klodas. Neįmanoma nustatyti, ar šis sklypas – būtent tas, kurio ieškojo.

Prakeikimas. Jis buvo įsitikinęs, kad vos išvydęs vietą iš karto supras. Toji naktis prieš penkiolika metų įsirėžė atmintin, nors ir stengėsi pamiršti. Tokios akimirkos pakeičia gyvenimą. Tenka priimti sprendimą, nesvarbu, teisingą ar ne, ir amžinai su juo gyventi.

Vis dėlto Veidas buvo tikras, kad tai toji vieta. Jis neprisiminė keliavęs toliau nei čia. Per-

nelyg skubėjo, todėl neklaidžiojo po sklypą dairydamasis tinkamos vietos. Jis nužvelgė dar vieną klevą, kreivesnį nei kiti. Tikriausiai tas. Teks atpirkti žemę ir viltis, kad pavasarį po medžiu išvys tą vėžlio pavidalo akmenį ir supras, jog įsigijo tinkamą sklypą.

Riedėdamas į priekį per sniegą jis toliau kilo į kalvelę, paskui leidosi į prosyną, artėdamas prie mirguliuojančio sidabraspalvio miražo.

Jis privažiavo arčiau ir suvokė, kad tai popiečio saulė atspindi nuo pavyzdinčiai nublizginčių aliuminio dailylenčių, kuriomis apkaltas senas „Airstream“ markės namukas ant ratų. Stovėdamas nuo to daikto atsimušančiuose spinduliuose net įdegtum. Greta jo kėpsojo senas fordas – pikapas su didelėmis padangomis tam milžiniškam šešių metrų kemperiui vilkti.

Veidas sustojo, išjungė keturračio variklį. Kemperyje jokių gyvybės ženklų. Brodis susirado internete prieinamus pardavimo įrašus ir išsiaiškino, kad naujasis savininkas – V. A. Sullivan. Kornvalis – visai nedidelis miestas, iš mokyklos laikų Veidas neprisiminė jokių Saliivanų, vadinasi, tai naujakuriai. Ir gerai. Nereikės turėti reikalų su žmonėmis, kurie prisimintų audringas jo dienas iki gyvenimo pas Idenus

ir dėl to priekaištautų.

Batais gurgždindamas sniegą jis pasiekė pusapvalės duris. Jose buvo mažas langelis ir pasibeldęs Veidas žvilgtelėjo pro jį, ar viduje kas nors yra. Nieko. Negirdėti nė vaikštant.

Nuostabu. Šitiek kelio sukorė dėl nieko.

Veidas jau ketino apsisukti ir grįžti namo, kai išgirdo iškalbingą šautuvo saugiklio spragtelėjimą. Staigiai pasuko galvą kairėn, garso pusėn, ir pasijuto esąs taikiklyje. Maždaug už šešių metrų stovėjo moteris, kaip ir jis apsitūlojusi žiemine striuke, užsimaukšlinusi megztą kepurę ir akiniais nuo saulės paslėpusi veido bruožus. Iš po kepurės kyšojo žvarbaus vėjo kedenamos raudonų plaukų sruogos. Ryški spalva kaipmat patraukė jo akį. Kadaisė pažinojo moterį tokiais plaukais. Jie buvo gražūs, tarytum gyva ugnis. Tinkamas pastebėjimas, mat šiuo metu jis žaidžia su ugnimi.

Jis nevalingai pakėlė rankas. Šiandien nesirošė būti nušautas kažkokios perdėtai atsargios kaimietės.

– Sveiki, – šūktelėjo jis, stengdamasis kalbėti kuo draugiškiau ir ramiau.

Moteris sudvejojo ir šiek tiek nuleido šautuvą.

- Kuo galiu padėti?

- Ar jūs ponia Salivan? - Reikia tikėtis, kad ponas Salivanas nesisukioja miške su šautuvu.

- Panelė Salivan, - pataisė ji. - Ko norit?

Vieniša moteris. Dar geriau. Veidas pasižymėjo tam tikru žavesiu, kuris padėdavo bendrauti su dailiaja lytimi. Jis plačiai išsišiepė.

- Aš Veidas Mitčelas. Norėjau pasikalbėti apie galimą...

- Tas arogantiškas kiauliasnukis nekilnojamojo turto prekeivis Veidas Mitčelas? - Moteris paėjo kelis žingsnius į priekį.

Veidas susiraukė. Regis, jis nepatinka jai. Gaila, kad moteris taip apsitūlojusi, todėl jis nemato, kas ji. Gal tada suprastų, kodėl vos išgirdusi jo vardą taip susijaudino. Žinoma, jis lygiai taip pat apsitūlojęs.

- Taip, ponia, bet pats sau tokių epitetų nepriskirčiau. Norėjau pasidomėti, galbūt jus domintų...

Jis nutilo, nes šautuvas vėl pakilo.

- Et, velnias, - sudejavo ji. - Taip ir maniau, kad po tais drabužių sluoksniais jūs, bet pagalvojau, kodėl Veidas Mitčelas turėtų būti Kornvalyje ir po šitiek metų vėl versti mano gyvenimą pragaru?

Veidas išpūtė tamsių akinių nuo saulės slepiamas akis.

- Neketinu jūsų gyvenimo paversti pragaru, panele Salivan.

- Lauk iš mano žemės.

- Atsiprašau, ar aš jus kaip nors nuskriaudžiau? - Jis karštligiškai mąstė. Ar kada nors susitikinėjo su kokia nors Salivan? Gal sumušė jos brolių? Neprisiminė, ką tokio galėjo padaryti, kad šitaip įpykdytų moterį.

Ji žirgliojo sniegu, mažindama juos skiriančią atstumą, ginklą vis dar nukreipusi tiesiai į jį. Norėdama atidžiau jį apžiūrėti nusiėmė akinius nuo saulės, atidengdama dailų širdelės formos veidą ir šviesias akis. Balta oda tobulai derėjo prie ugninių sruogų, įrėminančių veidą. Kai akys susitiko, Veidas pastebėjo jos žvilgsnyje iššūkį, tarytum ragintų ją prisiminti.

Laimė, Veido atmintis išskirtinė. Jis suprato patekęs į bėdą. Tokios ugingos raudonplaukės, dabar spitrėjančios į jį, nepamirši. Bėgant metams stengėsi ją išmesti iš galvos, bet retkarčiais ji įsmukdavo į sąmonę ir sapnuodamas jis regėdavo skvarbias šviesias mėlynas jos akis. Tose akyse atsispindėdavo išdavystės sukeltas skausmas, kurio jis nesuprato.

Sklypo savininkė V. A. Salivan – ne kas kita, o Viktorija Salivan, aplinką tausojančių statinių architektė, kovotoja už ekologiją ir darbuotoja, kurią jis atleido iš įmonės prieš septynerius metus.

Jam apsunko skrandis. Ir kodėl tą sklypą įsigijo būtent ji? Viktorija Salivan. Pirma darbuotoja, kurią jam teko atleisti. Tada buvo skaudu, bet kitos išeities neturėjo. Įmonėje galioja griežtos taisyklės dėl darbo etikos pažeidimų. Tą žinią ji priėmė prastai. Sprendžiant iš įsitempusios stovėsenos ir tvirtai gniaužiamo ginklo, ji vis dar pyko.

– Viktorija! – jis plačiai šypsojosi, stengdamasis balsu išreikšti malonią nuostabą pasimačius po tiek laiko. – Nežinojau, kad čia gyvenate.

– Panelė Salivan, – pataisė ji.

Veidas linktelėjo.

– Žinoma. Gal malonėtumėte nuleisti ginklą? Aš neginkluotas.

– Apsiginkluosit, kai atvyks policininkai. – Žodžiai buvo šalti tarytum sniegas, bet galiausiai ginklas nusviro.

Prasibrovusi pro jį moteris pasiekė kemperio duris, atidarė jas ir ėmė lipti laiptais....